

отъ горещината, той свали шапката си, изтри потъта отъ челото си и седна на единъ камък да си почине.

Погледътъ му се плъзна по зеленитъ ливади. Погледна кравитъ, които спокойно пасъха, видъ и овцетъ и се загледа въ рѣката.

Той видъ давещитъ се деца, скочи и бърже слѣзе отъ моста. Съблѣче само дрехата си, влѣзе въ рѣката и съ голъма трудностъ изтегли на брѣга дветъ прегърнати едно о друго деца.

Тѣ бѣха още топли и той успѣ да възвърне живота имъ.

* * *

Голѣмата и чиста стая на градската болница се кжпѣше въ слънчева свѣтлина.

На два поставени единъ до другъ кревати лежеха Митко и Данчо.

Митко бѣ дошелъ въ съзнание, но още изтощенъ отъ силната борба съ рѣката, лежеше по гръбъ и гледаше игра-

ещитъ по тавана отблѣсъци на слънцето.

Той мислеше за Данчо.

—Божичко, спаси го! — молѣше се въ ума си милостиво то дете...

Тихо и безшумно Данчо отвори очи, обхвана съ погледа си широката стая и се очуди на обстановката. Той нищо не помнѣше. Но когато обърна главата си и видъ Митко, спомни си цѣлата картина.

Топли сълзи нахлуха въ хлътналитъ му очи... заплака.

—Митко, прости!.. — успѣ да промълви той.

—Не азъ, а Богъ само може да прощава! — каза Митко и като обърна очи къмъ небето, полугласно прошепна:

—Господи, прости!..

* * *

Минаваха години, двамата растѣха, но селянитъ никога вече не ги виждаха сами. Тѣ винаги бѣха заедно, прегърнати, весели, доволни.

Тѣ — бѣха станали братя.

„Обичайте враговетъ си; благославяйте ония, които ви проклинатъ; добро правете на ония, които ви мразятъ и молете се за ония, които ви обиждатъ и гонятъ!“.

(Еванг. отъ Мат.: гл. 5, ст. 44).

